

1910 – 2010 Honderd jaar Fanfare St. Joseph Pey

1940-1950 De tweede wereldoorlog en de wederopstanding

In het jaar waarin de fanfare op trotse wijze haar eerste dertig glorieuze jaren wilde vieren, vielen de Duitsers in mei 1940 ons land binnen. Na de economisch barre tijden van de dertiger jaren werd de Peyer bevolking en dus ook de fanfare geconfronteerd met nieuwe ontberingen.

Het jaarverslag over 1940 geeft ons een beeld van de wijze waarop de inwoners van Pey en dus ook de leden van de fanfare die eerste oorlogsmoanden hebben ervaren. Het aantal activiteiten als concerten, vergaderingen, opluisteren van allerlei activiteiten bleef tot een minimum beperkt. Zelf het Ceaciliafeest had te lijden onder de eerste oorlogsprikelen zoals ons de samensteller van het jaarverslag laat weten. “Het Ceciliafeest bleef tot het kerkelijke beperkt. De traditionele eetpartij kon hierbij niet plaats hebben. De oorzaak hiervan moet gezocht worden bij de door de distributiewetten beschermende krulstaarten familie. Geen dezer familie werd bereid gevonden het leven op te offeren, om zo hun begeerde carbonades door de leden van de fanfare te laten verorberen.”

Acht leden van de fanfare werden opgeroepen om het vaderland te verdedigen. Het was voor deze leden iets anders dan het gewone dagelijkse leven in Pey. Het jaarverslag vermeldt hierover: Allen zijn behouden teruggekeerd. Hoewel wij over het lot van enigen lange tijd in het onzekere geleefd hebben. De sympathieke trompetspeler Harie Baars zou zelfs gesneuveld zijn. Harie wist echter beter en keerde net als de overige jongens behouden en flink bebaard naar zijn dierbare woonstede terug. Het volgende jaarverslag dat we terugvinden in de boeken geeft een weergave over het jaar 1945. In de tussentijd is de fanfare ‘slapende’ geweest omdat men, net als veel andere verenigingen, niet wenste toe te treden tot de zogenaamde Kulturkammer.

Toen in de het voorjaar van 1945 de balans kon worden opgemaakt bleek dat er m.n. materiële schade was, persoonlijke offers heeft de fanfare niet gebracht in tegenstelling tot de verliezen die de Peijergemeenschap moest incasseren. Dat Peyer bevolking de fanfare trouw was gebleven bleek uit het feit dat er na een rondgang door het dorp ruim 800 gulden werd opgehaald die besteed werden aan de aankoop van nieuwe instrumenten. In november 1945 werd weer een Ceaciliafeest gehouden maar nu was er aan krulstaarten geen gebrek. De fanfare kende ook een toneelafdeling, direct na de oorlog werd ook deze draad weer opgepakt. De jaarverslagen geven aan dat er niet alleen in Pey werd opgetreden maar dat ook omliggende dorpen werden bezocht, de kritieken zijn meestal lovend. Er werd geconstateerd dat het muzikale peil weer omhoog gaat. In 1949 werd de muzikale leiding van de fanfare overgenomen door het lid Jan Cuypers. In 1950 vierde de fanfare het 40 jarig bestaan met een groot aantal verschillende activiteiten verspreid over het jubileumjaar. Het

jaarverslag van 1950 sluit af met de volgende woorden: "Wij twijfelen er niet aan in de geest van onze vooruitstrevende president en kundige directeur werken, indien wij ons als moraal stellen wat kan, dat moet, dan alleen zal onze fanfare zijn en blijven die vereniging die onze parochie ten alle tijde hier en elders met ere kan vertegenwoordigen. Dat de schrijver een vooruitziende en voorspellende blik had zal blijken in een volgend artikel."